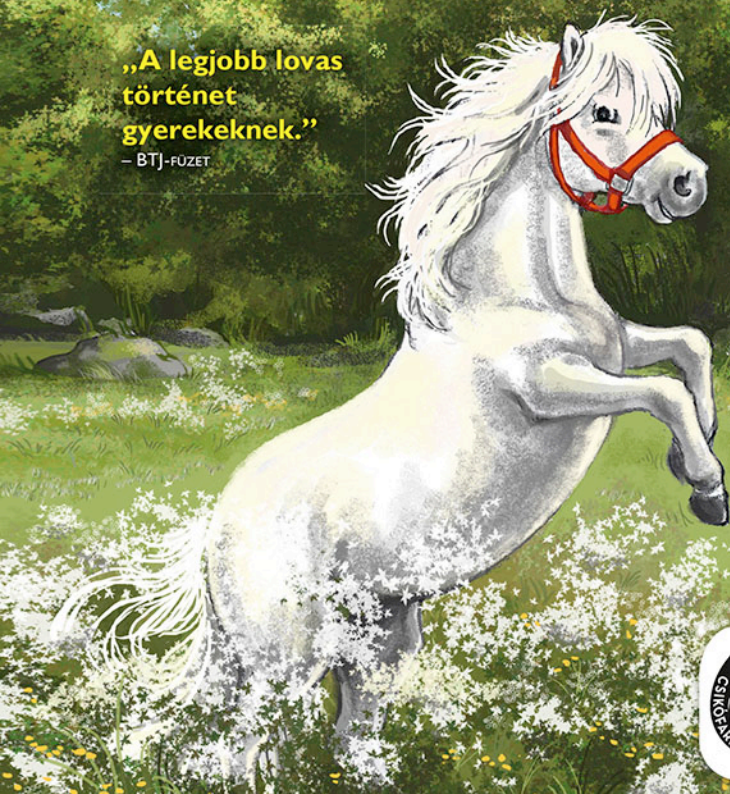

Lin Hallberg & Margareta Nordqvist

Éljen Szigge!

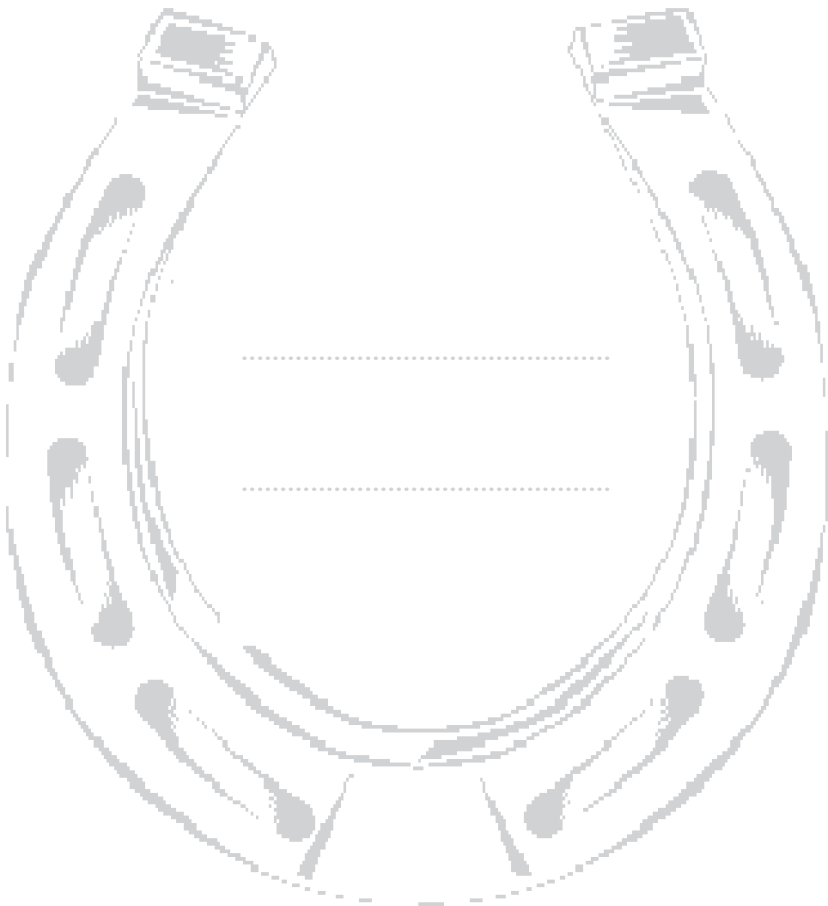
„A legjobb lovas
történet
gyerekeknek.”

– BTJ-FÜZET

A Könyvmolyképzőnél eddig megjelent Szigge-könyvek:
Kedvencünk, Szigge
Csütörtök van? Akkor Szigge!
Gyerünk, Szigge!
Vár minket Szigge!

Énnek a könyvnek a gazdája:

Lin Hallberg
& Margareta Nordqvist

Éljen Szigge!

 Könymolyképző Kiadó

Szeged, 2020

Írta: Lin Hallberg
A mű eredeti címe: För alltid Sigge
Fordította: Larsson Mária
Szerkesztette: Balogh Eszter
Illusztrálta: Margareta Nordqvist

Text © Lin Hallberg, 2013
Illustrations © Margareta Nordqvist, 2013
First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden
Published in the Hungarian language by arrangement
with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

ISBN 978 963 457 215 2

Hatéves kortól ajánljuk!

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2020-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Gerencsér Gábor, Zsibrita László
Korrektor: Széll Katalin

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 138. esztendejében, 2020-ban.
A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató
www.gyomaikner.hu

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített
illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorozható.

Vég és kezdet

Az osztályterem ablaka nyitva áll. Fű és orgona illata száll a levegőben. Elina és a barátnői, Matilda, Hanna és Ágnes számára a harmadik osztály most ér véget. Amikor az iskola ősszel elkezdődik, már negyedikesek lesznek, egy új iskolaépületben fognak tanulni, és új tanító nénijük lesz. De van még ennél is fontosabb dolog Elina életében, a lovak a Csikófarm lovasiskolában.

Elina egy egész hete nem járt az istállóban. Azóta, hogy Ingela pónija, Atle elpusztult.

Kicsi, aranyos Atle! Amikor az ember felemelte a fekete üstökét, látni lehetett, hogy a homloka egészen fehér. Atle harminchárom évig élt. Az egy lónál bizony nagyon sok idő.

Ingela sokat mondogatta, hogy Atle olyan, mint egy színész. Amikor nem akart dolgozni, addig sántított, amíg újra ki nem mehetett a karámba. Elinával barátok lettek. Atlénak nem volt semmi

kifogása az ellen, hogy Elina néha lovagoljon rajta.

Elinának eszébe jut, milyen rossz volt egy olyan lovat ápolni, amelyik úgy megbetegedett, hogy meghalt. Először is, Elina azt hitte, hogy ez az ő hibája. Akkor úgy érezte, hogy soha, de soha többé nem bír egy másik lovat ápolni. Soha nem lenne képes visszamenni az istállóba, és azt látni, hogy Atle boksa üresen áll.

Igen, ez igazán szomorú időszak volt. Amikor a barátnői elindultak az istállóba, Elina hazabiciklizett. Az ágyán feküdt, csak sírt, és a szíve megszakadt azért, hogy a lovardában lehessen.

Aztán fantasztikus dolog történt, olyasmi, amiről Elina azt hitte, soha nem következik be. Jozefin odament hozzá az iskolaudvaron, és azt mondta, hogy átadja neki Sziggett, hogy ő lovagoljon rajta. Elina gyomra bizsereg a boldogságtól, amikor most erre gondol.

Pontosan olyan érzés, mintha hullámvasúton utazna. Annyira, de annyira szomorú volt korábban, és most annyira boldog lett, hogy úgy érezte, mintha repülne.

A tanító néni végre bejelenti, hogy mára vége a tanításnak. Elina kirohan az osztályteremből. Kint az iskolaudvaron ott áll Jozefin. Elinára vár.

– Gyere már! – kiáltja Jozefin.

– Siess!

Jozefin gyakran volt szigorú Elinával. Néha még igazságtalanul is viselkedett. Nem volt könnyű, hogy ugyanaz volt a kedvenc lovuk. Elina most hirtelen félénknek érzi magát. Egy kicsit furcsa Jozefinnel

együtt biciklizni a lovardába. Mintha igazi barátnők lennének.

Jozefin Korintról beszél, arról a lóról, akit a nagy lovasiskolában ápol majd. Jozefin ma kedves, és azt mondja, örül annak, hogy éppen Elina az, aki átveszi tőle Sziggett.

– Hiszen tudom, hogy gondját fogod viselni – mondja Jozefin.

Az istálló üres és csendes.

A gyerekek, akik lovagolni fognak, csak egy óra múlva érnek ide. Az istálló csak Elináé és Jozefiné.

– Utoljára osztozunk Sziggén.

Jozefin leveszi a kötőféket a Szigge bokszejtajára szerelt kampóról. Úgy tűnik, mintha egy kis ideig tétovázna, aztán odanyújtja Elinának.

– Talán az lesz a legjobb, ha gyakorolod, hogy kell megfogni, amikor még veled vagyok – mondja Jozefin.

Elina csendben bólint. Nem mondja, hogy már többször elhozta Sziggett a karából, és hogy minden rendben volt.

– Legelőszőr, amikor be akartam hozni, akkor egyáltalán nem akart bejönni – meséli Jozefin.
– A nyergesben ültem és sírtam, amíg a többiek lovagoltak.

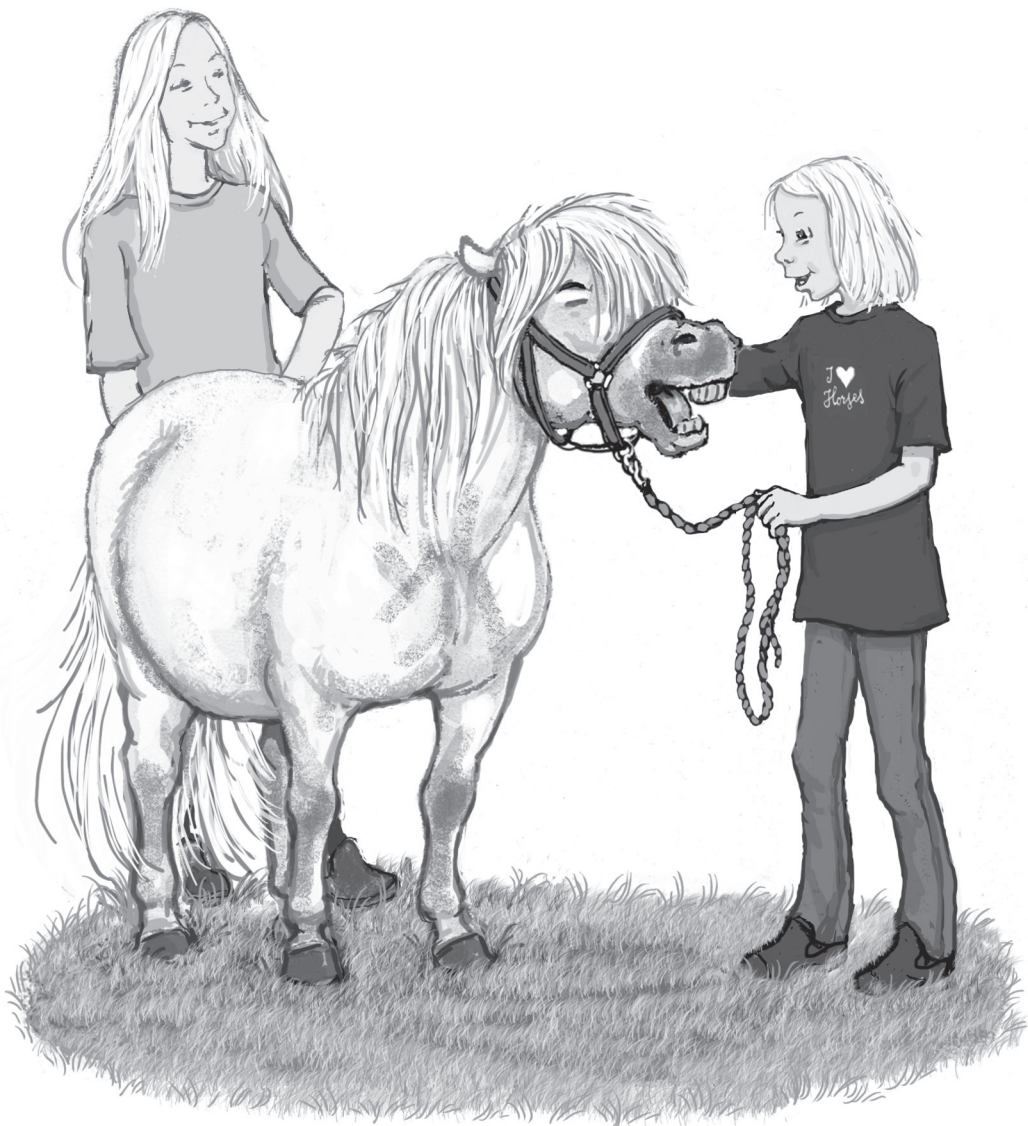
Elina Jozefinre sandít.

Nehéz elképzelni Jozefint, mint aki kicsi és fél.

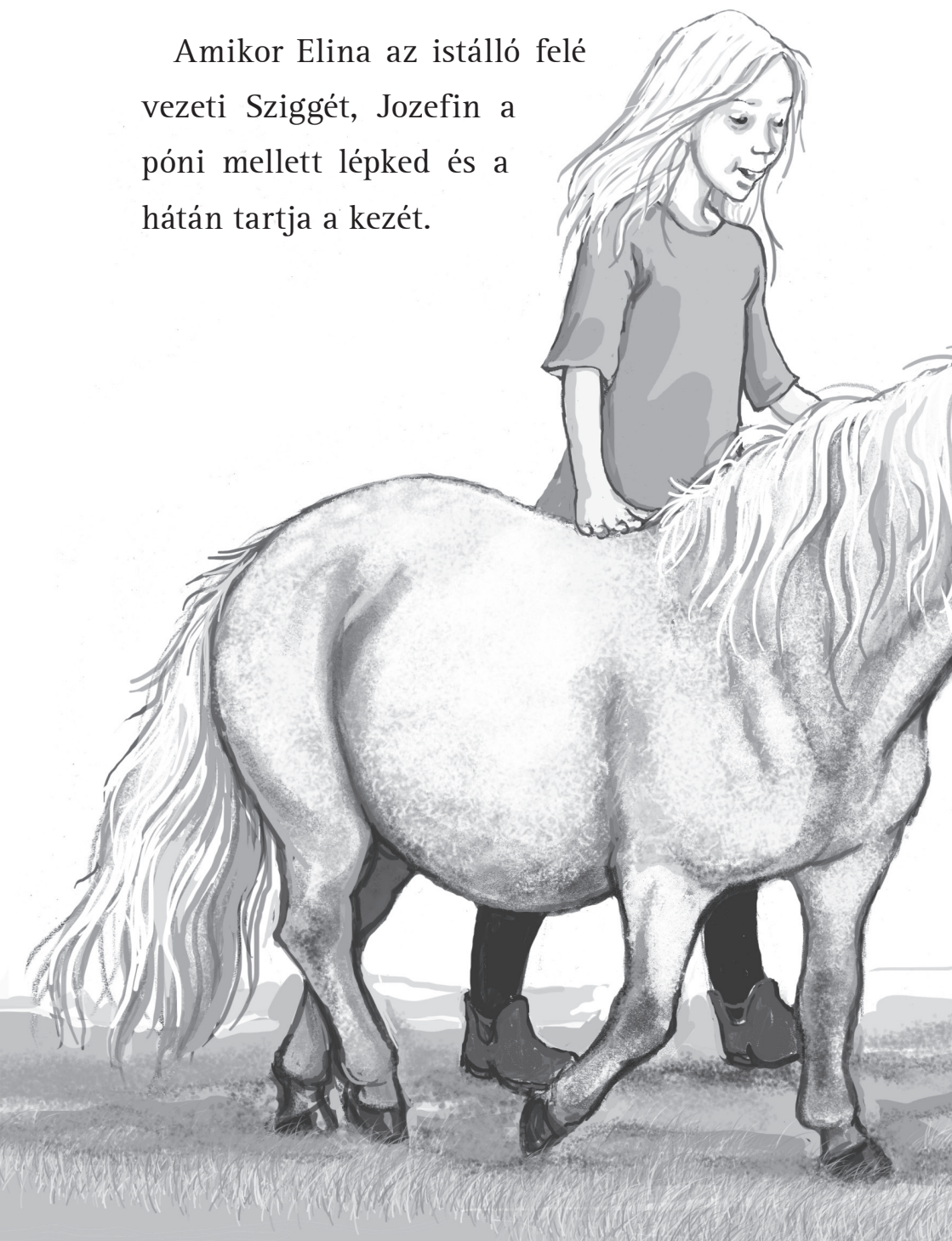
– És én még azt hittem, hogy soha nem nővöm ki Sziggett – sóhajt Jozefin.

A lovak a nagy rét közepén legelésznek. Egy kicsit kikerekedett a hasuk.

Szigge becsukta a szemét, az egyik hátsó lábát pihenteti, és nagyot ásít, amikor Elina ráteszi a kötőféket.

Amikor Elina az istálló felé
vezeti Sziggét, Jozefin a
póni mellett lépked és a
hátán tartja a kezét.

– Egész kicsi voltam, amikor lovagolni kezdtem rajta – emlékszik vissza.

– Mennyire kicsi? – tudakolja Elina.

– Körülbelül, mint te most – feleli Jozefin. – Egy ideig azon gondolkodtam, talán abbahagyom az evést, hogy ne nőjek tovább. Örökre Sziggével akartam maradni.

– Szigge a legjobb – jelenti ki Elina.

– Tudom – bólint Jozefin.

Szigge a bokszában áll, amíg Elina segít Jozefinnek kiüríteni a szekrényét. Legbelül néhány régi, száraz kenyérdarab hever, meg lócsemege-darabok hosszú szőrszálakkal elkeverve.

– Pfuj, de undorító!

Jozefin belesepri a szemetet egy üres nejlon-zacskóba. Aztán felsorakoztatja a keféket és az ápolóeszközöket a földön.

– A tiéd lehet minden, amin Szigge neve áll – mondja Jozefin.

– Tényleg? – Elina csodálkozva néz rá. – Biztos vagy benne?

– Persze, furcsa érzés lenne egy másik lovat Szigge felszerelésével ápolni – sóhajt Jozefin.

Elina kimossa a piros vödöröt, amire Szigge van felírva. Aztán beleteszi a többi dolgot. Egy pirosra festett lókefét, egy piros lóvakarót, egy piros sörényfésűt és két gyökérkefét. Mindegyik arany Sz betűvel van jelölve. A gyökérkefék elég kopottak, de Jozefin szerint Szigge imádja őket.

Jozefin végül leveszi a szép piros kötőféket a fehér vezetőszárral a kampóról. Jozefin az arcához tartja a kötőféket, és úgy fest, hogy gondolkodik.

– Megkapod a kötőféket is – szólal meg aztán.
– Korintnak túl kicsi.

– Nem akarod hazavinni? – kérdi Elina. – Emlékbe.

– Nem, azt akarom, hogy Szigggée legyen – mondja Jozefin határozottan.

Amikor bezárják a szekrényt, akkor már Elina dolgai vannak benne. Úgy érzi, mintha kincs került volna a birtokába.

– De be kell szerezned egy saját lakatot.

Jozefin a zsebébe dugja a kis lakatot.

– Bár igazából nincs is rá szükség – teszi hozzá.

– Csikófarmon senki nem vesz el semmit a másiktól.

Jozefin átkarolja Szigge nyakát, amíg Elina kefélteti. A fülébe suttog, olyasmit, amit Elina nem hallhat.

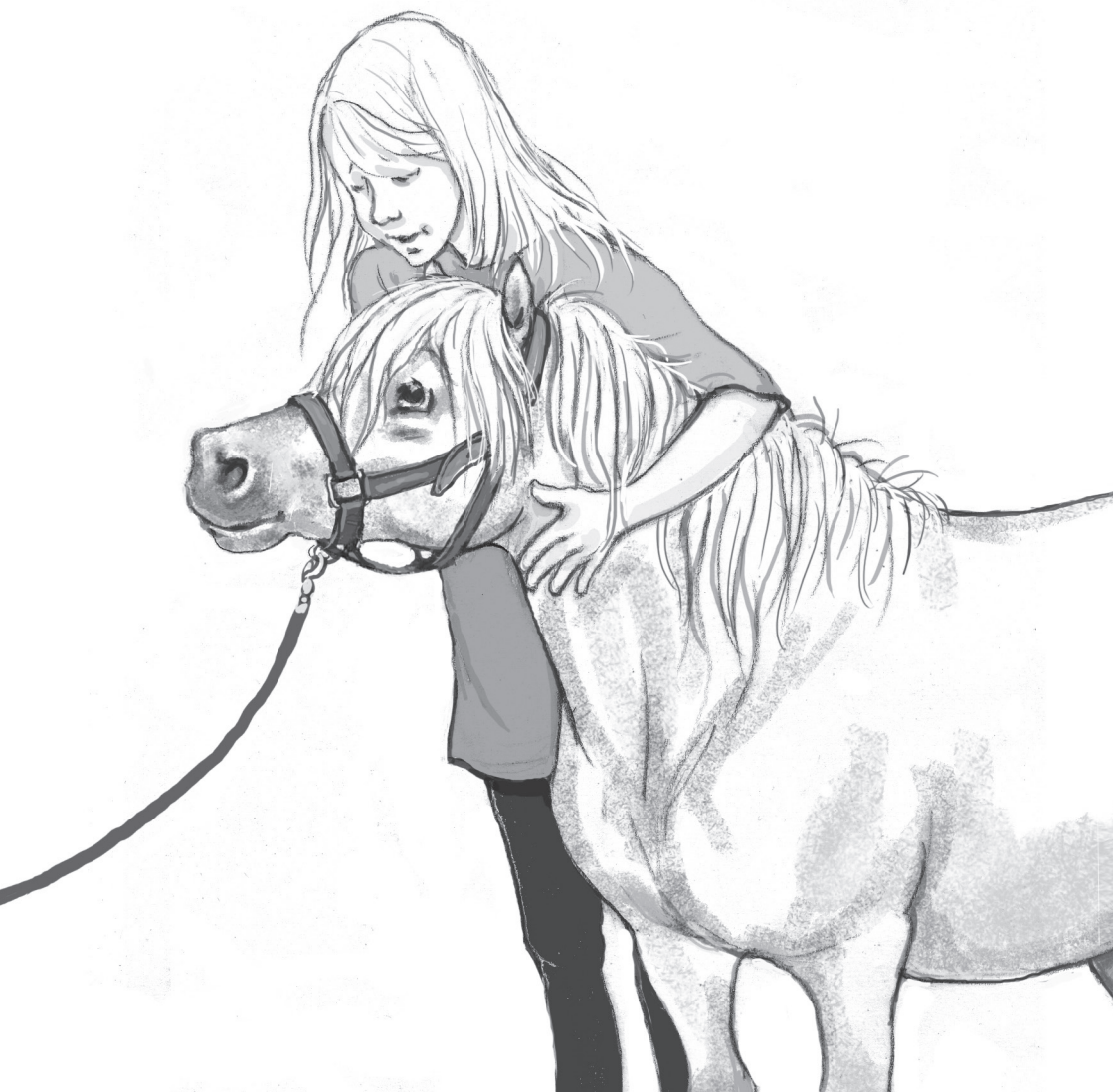
Elina úgy tesz, mintha nem látná, hogy Jozefinnek könnyek szöknek a szemébe.

– Ugyanolyan jól viselem majd gondját, mint te – ígéri Elina.

– Tudom – motyogja Jozefin. – Szigge szeret téged.

– Gyakran meglátogathatod – mondja Elina.

– Lehet – mormog Jozefin. – Ha nem lesz túl nehéz.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

